

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola V

Opatství Gardiens ~ srpen 1347

Tunelové pochodně už dávno zhasly, kromě jedné, která se nyní nakláněla z nástěnného držáku, který osvětloval vchod do malebných katakomb Lazara . V dobrém světle se Ivan opřel svou mohutnou postavou o dveře a očima hltal dopis. V pokoji seděl na kraji postele Lazar a jedl z dřevěné mísy.

Lazar se mezi sousty zeptal: „Co čtete, mnichu?“

„Pošta, kterou posílám bratru Salvitinovi – zítra,“ odpověděl Ivan s očima zabořenýma do dopisu.

„Kdo to je?“

„Jeden mnich z nižší rady – kdysi žil tady v opatství. Před tebou – před tvým narozením .“

„Kde je teď?“

„V Itálii – Cancellu – druhý koncilní klášter.“

„Proč mu píšeš?“

„Je mi zavázán. A může nám pomoci s malou záležitostí – až odjedeme do Itálie.“

„Itálie? A co Burgundsko?“

„Nejdřív Itálie.“

„Mnich Odino s námi stále jezdí, že?“

Mnich přikývl. „Souhlasil.“

„Čím vám je tento bratr Salvitino zavázán?“

Ivan na okamžik odtrhl zrak od stránky. „Dost, Lazare – jez.“

Lazar si znovu ukousl a krátce žvýkal, než se otočil k Ivanovi. „Zatímco jsi byl pryč, viděl jsem, jak sem přivedli muže a zavřeli ho v jedné z cel. Co udělal, mnichu?“

„Vězeň bude souzen za kacířství. Ráno bude odveden.“

„Co udělal?“

„On ti není do ničeho, Lazare – jez. Je pozdě.“

Lazar kradmo letmo zahlédl Ivana, který stál pohlčen dopisem. Vyndal z misky kousek masa a chleba, hodil ho pod postel a pokračoval v jídle.

„Možná má hlad,“ nadhodil Lazarus.

Ivan si odkašlal, znovu složil dopis a zastrčil si ho pod roucho. „Dojez, synu. Nechci, abys byl u něj. Chceš mě přijmout?“

„Ano, mnichu.“ Ivan nahlédl do misky a sledoval každé sousto, dokud Lazar nezasunul poslední kousek chleba pod chlopeň své masky. Se spokojeným úsměvem Ivan vzal prázdnou misku. Lazar se vrhl pod peřinu.

Ivan ho zastrčil. „Tvé modlitby?“

„Ano, pane. A modlil jsem se za vězně.“

„Výborně. Tak se uvidíme ráno. Dobře se vyspěte.“

„Dobry večer, mnichu.“

Ivan nerušeným krokem odešel z místnosti, sundal ze zdi pochodeň a vydal se z katakomb.

Lazar se díval přes hromadu dek a sledoval, jak se jeho rysy u dveří mění v temnotu, zatímco Ivanovo světlo pochodně se šířilo chodbou. Pak poslouchal, jestli Ivan neuslyší klapat sandály o kámen, když stoupal po schodišti katakomb. Nakonec se Lazar prudce vztyčil za zvuku vzdálených dveří. Nyní, hnaný spíše zvědavostí než rodičovským poučením, vytáhl jídlo zpod postele, zabalil ho do látky a po špičkách se vydal chodbou. Když došel ke křižovatce tunelů, Benionskému tunelu po jeho levici a krátké chodbě po pravici, odbočil doprava a vstoupil do krátké chodby cel. Stěny lemovalo šest dveří cel – tři proti třem. Místo krypt pro ubytování mrtvých byly tyto komory cely vybaveny zamykatelnými dveřmi pro věznění živých. Úzká okna na dveřích byla opatřena posuvnými železnými deskami.

Lazar se přiblížil k poslední cele vpravo. Otevřel okénko; mumlané modlitby utichly.

„Dobrý den, pane. Přinesl jsem jídlo. Jsem Lazar. Promluvíme s vámi, pokud si to budete přát.“
Sláma v cele zašustila a ozval se hlas: „Ahoj Lazare. Povýšeno buď jméno Pána Krista, kterým je Ježíš.“

Lazar podal jídlo oknem a odpověděl: „Požehnan buď. Vezmi si jídlo, pane.“

Když si vězeň vyndával ránu, Lazarus mu kradmo zahlédl tvář. Byl to mladý muž se světlými vlasy, hnědýma očima a řídkým vousem, který odhaloval štíhlé rysy obličeje. „Jsem vám velice vděčný,“ odpověděl vězeň. Dřepł si ke dveřím, zatímco Lazarus udělal totéž, a nechal mezi nimi pouhé pět centimetrů dubových prken.

Lazar tůkal do dveří. „Proč jsi tady?“

Vězeň s plnými ústy odpověděl: „Obviněn z kacířství. Mám stanout před inkvizicí.“

„Co jsi udělal?“

„Žiji tak, jak žil Ježíš.“

„Tak jak je to kacířství?“

Vězeň polkl jídlo a vysvětlil: „Do naší vesnice přišel biskup s mnoha vojáky a svolal všechny shromáždění. Napsal naše jména a řemesla do svých...“
účetní knihy – k určení míry našich desátků církvi. Protože mnozí ve vesnici byli bratři kajícnosti, třetí řád svatého Františka, odmítli jsme. Bylo to špatně.“

„Je placení desátků špatné?“ zeptal se Lazar.

„Ježíš žil svůj život v dokonalé apoštolské chudobě. Všichni Boží lidé jsou povinni žít jako Kristus. Je psáno: ‚Snáze projde velbloud uchem jehly, než bohatý vejde do Božího království. Chudý je člověk, když nemá mince a nemá řemeslo,‘“

přesto může být bohatý v Kristu a dávat Mu desátky.“

„Jak to?“

„Nechte desátek z polí nedotčený. Nechte desátek ze zvířat volný. Nechte desátek z ovoce neotrhaný; dejte desátek ze svého jídla hladovému člověku. Desátek je oběť, stanovená...“

stranou pro Boha. Chrámy nemají místo pro vybírání desátků z čehokoli – jsou to pouze místa pro uctívání.

„Přesto církev pomáhá chudým, že?“

„Pokud církev vybírá desátek určený pro Boha a používá ho, bez ohledu na své úmysly, pak tato oběť není Bohu, ale církvi. To jsou slova v Lukášovi a Matoušovi.“

„Znám ta slova, pane. Ukázal jste je biskupovi a vojákům?“

„Znají je.“

„Proč jste jim neřekli, že budete pracovat – a kdyby odešli, mohli jste všichni utéct?“

„Utekl Ježíš?“

Lazar se poškrábal na hlavě a prohledal kamenné dlaždice, než obrátil svou pozornost k dveře. „Tak jim možná můžeš říct, že se budeš věnovat stejnému řemeslu jako Ježíš. Řekni jim, že tvým řemeslem je učit chudé masy o Bohu. Nabídnout jim desátek ze svého učení, ano?“

Vězeň se zasmál. Lazar naklonil hlavu na stranu jako zmatený pes. „Není to tak snadné, Lazare. Musím složit přísahu před Bohem. Inkvizice už připravila otázky, které mě odsoudí. Nemůžu složit přísahu a lhát. Už jsem byl odsouzen – budu upálen.“

„Upálení? Církev upaluje lidi?“

„Stovky; od té doby, co byly spáleny.“

„Církev? A přece je církev z Boha. Proč musí pálit lidi?“

„Mnoho příčin. Většinou kvůli neplacení desátků nebo věrnosti jiné víře.“

Nakonec Lazar namítl: „Pak tedy lživě praví svatý Matouš: Všechn hřích a pomluva bude lidem odpuštěna, ale pomluva Ducha jim nebude odpuštěna.“

„Nebudeš lhát. Nepamatuješ si tato slova, Lazare?“

Lazar začal: „Znám je, pane. Přesto, kdyby vás upálili...“

„Nesložím přísahu, jako ji nesložil Ježíš. Neuteču před těmi, kdo mě nespravedlivě odsuzují.“

Ani jim nebudu lhát, abych se zachránil.“

„Pane, jestli vás upálí...“

„Ježíš nelhal ani nepokoušel. Lazare, nepokoušej mě od Pána.“

„Pane, mohu se vás na něco zeptat?“

„Vskutku, Lazare.“

„Proč jsi mě nepožádal, abych otevřel tyhle dveře, když víš, že tě upálí?“

„Jsem už svobodný. Tyto dveře, ať už otevřené nebo zavřené, nemohou vytvořit svobodu. Svoboda je...“

V.“

„Mohli byste mi dovolit otevřít tyto dveře, abyste mohl utéct?“

„Vskutku ne. Zase mě pokoušíš, Lazare?“

„Nevím, pane. Jen nechápu, proč se nechcete zachránit.“

„Víru, Lazare. Už jsem spasen, jen skrze víru.“

„A upálí vás, jak říkáte?“

„At.“

„Jestli je to pravda, pane, proč jsem o takových věcech nečetl?“

„Možná si o nich nemůžeš přečíst. Přesto jsi vzdělaný. Jsi snad nějaký duchovní?“

„Jsem.“

„Aha! Tak to máte. Jako muži uzdí koně a pasou dobytek, tak ty jsi ořem a kráva. Synové se stávají svými otci a duchovní chlapci se stávají mnichy, se kterými slouží. Jedna generace plodí další.“

Lazar sklonil hlavu, zvažoval moudrost jeho slov a pak se znovu otočil ke dveřím.

„Jak se jmenujete, pane, abych věděl, za koho se modlím?“

„Jsem chudý člověk v Kristu. Modlete se za mě.“ Slaměný kůň zaustil. „Děkuji vám za vaši štědrost a společnost. Nyní se musím obrátit k vlastním modlitbám. Požehnané buď jméno Pána Krista Ježíše a požehnaný buď závět' svatého Petra Jana z Oliv. Požehnaná buď jejich jména,“ zapěl vězeň a odplazil se od dveří. „Dobrý večer, Lazare.“

Lazar za ním zavolal: „Chudák v Kristu?“

Umlčet.

„Ubohý muži v Kristu?“ zvolal Lazar znovu. Vězeň však ze sebe nic víc nenabídl.

Lazarus tedy opustil celu a odkráčel. Sotva však cestou do svého pokoje opustil chodbu, ozvalo se praskání z tunelu, který se nacházel vedle hlavní cesty a přímo naproti chodbě, kterou odcházel. Zvuk, jako třískající se dřevo, se ozýval z hlubin tunelu Benion – nejstaršího z...

mnoho podzemních tepen. Dokud si Lazar pamatoval – jako zákon vytesaný do kamene – platilo trvalé pravidlo: mohl se toulat všemi tunely katakomb s výjimkou Benionu. Ivan mu zakázal vkročit pod jeho nebezpečné stropní kameny, které visely tak volně, že prosakovaly i po mírném dešti. Kromě toho, protože Benion byl jen slepá boční chodba, která obsahovala pouze zapečetěné dveře krypty s zarostlými vlasy, pokryté staletími rzi, neměl důvod se do toho pouštět. Ivan však podcenil Lazarův rodící se smysl pro nezávislost, jak to oddaní rodiče dělají – důvěřivě a s přimhouřenýma očima.

Lazar stál před vchodem do Benionu a poslouchal kapání vody, které se ozývalo jeho dutými útroby. Znovu slyšel ten zvuk, který připomínal praskající prkna namáhající se pod tíhou těžkého...

břemeno. Zvědavost ho kousla – plod pokušení ho vzal – nezávislost ho hnala k sobě. Nadechl se tedy, rozhlédl se a propířil se tunelem Benion. Proběhl kolem mnoha dveří krypty a věnoval jim jen letmý pohled. Konečně dorazil na konec chodby, aby objevil příčinu rozruchu – poslední dveře krypty se prohýbaly ven, poznamenané roztřepenou řadou třísek, které je podélně protínaly. svislé prkna.

Dřevěné dveře už od kamenného rámu dělila mezera a železný zámek ležel zlomený. S vykulenýma očima nahlédl mezi dveře a rám a objevil řadu obdélníkových prohlubní – obydlených hrobek, vysokých čtyři – vytesaných do pravé stěny velké krypty. Uvnitř blízky stůl blokoval veškerý další výhled. U zadní zdi visel zrezivělý železný krucifix, ale viditelná byla jen jeho polovina – a ještě méně z ponuré místnosti.

Přičichl k otvoru, aby rozeznal staletí staré, prolínající se pachy linoucí se z hrobky : zápach rozložené látky, zápach křídových kostí, zatuchlý zápach staré houby a sladkost vlhkého kamene. Lazar, zcela pohlcen zvědavostí, vsunul prsty do škvíry a zatáhl. Dveře zaškrábaly podlahu, když je rozšířil . Nové dřevo se roztříštilo – roztříštilo – až k...

„Bum!“ Dveře v okamžiku explodovaly a na protější zed' se sprškami prken rozletěly střepy. Klenby nad dveřmi se zřítily, když se základní kámen ztratil veškerou oporu. Ještě výše se velká část zdi a přilehlé střechy zřítily pod lavinou, která se kolem něj valila. Uprostřed řvoucího chaosu se vrhl do vzdáleného rohu terminálové zdi, kde se část zdiva zřítily na podlahu.

Vrátilo se ticho, slyšel se jen zvuk proudů vody bublajících o kamenné dlažby. A když se prach a trosky usadily, Lazarus se pomalu postavil na nohy, špinavý, ale nezraněný. Nastražil si pod kapucí psí uši a hledal zvuky. Padající voda zněla jako pulzující řev – sklouzávání usazujících se oblázků jako balvany dopadající do hluboké rokle – tiché dupot krysíků nohou jako dupot kopyt. Lazarusova pozornost však zůstala upřená na vchod do tunelu Benion. Neslyšel žádné vrzání dveří katakomb – žádné klapot mnišských sandálů na kamenném schodišti – pouze zvuk vzdáleného vězně v chodbě cel, jak se šourá ve slámě.

Lazarus prozkoumal trosky kolem sebe. Konečná stěna tunelu stála většinou nezraněná, až na malou prohlubeň, kam se vedle něj od té doby zřítily kameny – poškozená část zdi nyní nabízela cosi, co se zdálo být bezednou dírou. Z otvoru už vanul zatuchlý vánek, zatuchlý před třemi stoletími. Pak si uvědomil, že

To, co se zdálo být údajným koncem mrtvého Benionského tunelu, byla jen rozpadající se falešná zeď – chodba viditelně táhla dál.

Lazar vykoukl otvorem, jeho kapuce vlala před dírou sténající větrem. V každém ohledu kromě jednoho pokračující tunel zrcadlil neuzavřenou část. Mohlo by se zdát, že chodba byla opuštěna ještě předtím, než byla zcela dokončena, protože ačkoli stěny tunelu lemovaly krypty, žádná z prohlubní nebyla dokončena dveřmi. Protlačil se mezi uvolněné kameny a vstoupil dovnitř. Bylo mu zřejmé, že krypty nikdy neuchovávaly ostatky. První ne, ani druhá – a mrtvoly vždy poskvrňovaly podkladové kameny rezavou patinou, kterou nedokážou odstranit ani staletí. Pokračoval tunelem a kráčet kolem četných neobydlené a nedokončené krypty.

Zatímco vzduch v kryptách zůstal čistý, jak se odvážil pokračovat chodbou, vzduch přiznával smrt – zesiloval se znečištěním starověkými pozůstatky. Lazar se ponořil hlouběji. Na konci tunelu zjistil, že vchod do poslední krypty se lišil od ostatních, protože v něm byly krátké a roztřepené dveře, ale zapečetěné zbytky rozpadající se kamenné zdi – jako by byla postavena novější kamenná zeď, která měla zakrýt všechny stopy po nyní odhalených dveřích. Zpoza popraskaných prken dveří se linul zápach rozkladu. Odvracel uvolněné kameny, prodíral se pavučinami, odhrnoval důlková a červotočem prolezlá prkna a vklouzl dovnitř. Ani záblesk světla nesvítit, a přesto v té nedotčené a smrtelně tiché tmě za roztroušenými zbytky krátkých roztřepených dveří se Lazarovy hladové zornice abnormálně rozšířily. Jako koule dokonalého nočního predátora odlupovaly šupiny temnoty a viděly všechno.

Krypta vypadala, jako by kdysi sloužila k obytným prostorám, ale její zápach byl zřetelný jako hrobka. Všude ležely roztříštěné keramiky, shnilé látky a zaprášené artefakty. Lazar prohledal výklenky ve zdech, ale nenašel žádné ostatky zabalené v mnišském oblečení. Otevřené hrobky spíše sloužily jako úložné police, v nichž byly uchovávány trosky podivné směsice. A ve vzduchu se vznášel ještě jeden zápach – slabá štiplavost inkoustu. Lazar přešel místnost a postavil se nad úzký stůl s lavicí, kdysi používaný jako psací stůl. Jeho deska ležela poškrábaná, voskovaná a skvrnitá od inkoustu. Na ní stál kalamář, ztvrdlý a prázdný. Něco zvláštního na stole vzbudilo jeho pozornost, když si podrobněji prohlížel jeho povrch. Zblízka a pečlivě si to prohlížel nakloněnou hlavou. Ani kalamář, ani skvrny neprozrazovaly žádný rozdíl; cokoli však poutalo jeho pozornost, leželo nejasné, ale jisté svou existencí. Sklonil nos jen pár centimetrů od stolu a přičichl si k němu. Stále se nic neobjevovalo.

Pak ustoupil a upřel se nad stůl – a tam ležel. Lazarus setřel vrstvu prachu. Ať už zvědavost trápila jeho smysly, dělala to pouze skrze oči. Prach a nečistoty byly odstraněny, zbývající škrábance na stole nabraly tvar a on nenašel žádné...

náhodné rytiny, ale uspořádané symboly. Nebyly to hieroglyfické obrázky – prezentovaly se zřetelněji jako souvislé řady geometrických obrazců. Jejich umístění a rozestupy určovaly výslovnost – a význam – do Lazarova oka. V rozpoznatelném vzoru kruhy a čáry tvořily písmena – slova – věty – které se nakonec spojovaly do jasných a srozumitelných proudů významu. Nápisy však nebyly ani francouzské, ani latinské, ale z podivného jazyka, který byl od té doby neznámý světu brků a pergamenu. Ve skutečnosti by žádný člověk nemohl napsat zprávu na stůl, protože její jazyk se nikdy na Zemi nezrodil. S jistými obtížemi Lazarus slova vyslovil a rozeznal jejich význam:

Dnes dávám bratrovi dárek.

Tato krypta obsahuje mé celé slovo.

V rohu krypty,

je to čtyři kameny vysoké –

čtvrtý kámen je uvolněný.

Lazarus se podíval směrem k rohu krypty – přesně o čtyři kameny ve zdi vyšší než dlažební kameny podlahy – úzká mezera z chybějící malty obklopovala okraj opotřebovaného kamene. Sklouzl kámen ze zdi a ze zbývající dutiny starých pavučin vytáhl tlustou roli zažloutlých stránek. Rozvinul je na stole.

Na nejvyšší stránce byl dopis, ve kterém stálo:

Pro tebe, můj bratře –

Dvacátého osmého září, léta Páně tisíc šedesátého čtvrtého, tímto píšu poslední z mnoha listů. Těžké buď mé srdce, neboť brzy budu znát stav Smrti. Její pach mě pohlcuje. Ve svém zatracení jsem nucen žasnout nad tou částí Boha, která dovoluje, aby pod Ním zvítězily takové bolesti a zlo. Nemohu to pochopit – nikdy to nepochopím. Má víra odletěl. Plamen je dusen v mé hrudi a já nejsem nic víc než Smrt čekající na sebe.

Měl bych vás varovat před Radou. Na jméno Rady mi byla nabídnuta smlouva. Doposud,

Smlouva byla tato – že jim pomocí svého překladu rozluštím jazyk Gatestone. Na oplátku mi dovolí svobodu – takovou svobodu, že mohu navždy opustit Abbaye des Gardiens. Nezbývalo mi nic jiného, než souhlasit.

Uběhly celé dvě sezóny, zatímco jsem překládal pasáže, které mi jednotlivě přinesli do mých komnat. V tomto krátkém období ze všech mých let jsem žil plně spokojeně jako muž Boží. Mé vězení mě už netížilo jako břemeno, neboť Rada zdobila mé komnaty, jako bych se měl stát králem. Všechno mi bylo dáno, kromě uvolnění mých řetězů nebo propuštění papežských stráží a jejich dusivých výparů z pochodní, které navždy zůstaly umístěny venku před mými dveřmi.

Nechybělo mi nic než svoboda a sen jsem přijal stejně skutečný jako chladná pouta, která mi svírala paže. Nicméně, kolem poloviny druhého období, jsem propadl neotřesitelnému zármutku. Dokonce jsem se snažil zahnat sen. Z jazyka Gatestone jsem se dozvěděl jeho účel. Trápil mě tak, že jsem se přestal modlit. Má víra Obávám se, že je navždy ztraceno. Nic si nepřeji víc než smrt. Z Božího záměru nikdy nebudu moci shromážďovat Jeho metody, přesto budu vždy znát své místo v Něm.

Od té doby jsem s věštěním přestal, čímž jsem rozzuřil Radu. Rada na to odnesla veškeré vybavení z mých pokojů a vrátila mě do hrozných podmínek, které jsem trpěl předtím, než jsem pro ně začal pracovat. Onemocněl jsem. Po dlouhém váhání jsem souhlasil, že věštění dokončím podle dohody, ale s opakováním slibu svobody.

Od té doby jsem práci dokončil a uplynuly tři sezóny. Nějakou dobu jsem zpochybňoval své uvěznění. Opat rady hovořil pouze o tomto důvodu – abych nabídl kněžím svou radu na delší dobu. Téměř sezónu jsem je neviděl. Od té doby jsem pochopil, že radě už nesloužím, o čemž částečně svědčí zhoršující se stav mých komnat. Časem jsem uhodl, že mě nikdy neměli v úmyslu zbavit tohoto otroctví, ani od samého začátku. Toto jsou má poslední slova, protože mi i teď schne inkoust. K mému největšímu překvapení přišel opat rady brzy ráno do mé cely. Oznamoval mi, že už nikdy nebudu osvobozen – bylo to, jak si dobře vzpomínám, proti konečnému rozhodnutí rady.

příliš mnoho o místě pobytu kamene a jeho slovech. Místo toho mi Rada nabídla rozhrěšení hříchů, bezbolestný lektvar spánku a slib svatého pohřbu.

Bohužel, mám ještě den na to, abych tuto nabídku promyslel, protože se vrátí zítra . A opět mi nezbývá nic jiného, než s lektvarem souhlasit, jinak budu čelit hrůzám slunce. Zanechávám ti, můj bratře, který umíš tato slova přečíst, všechny původní nápisy na Gatestone. Kéž se ti daří lépe než mně. Kéž se poučíš z mého života.

Vpravdě, mohu se volně toulat napříč lety jen se vzpomínkou na sladký zármutek. Žil jsem život, který nebyl můj, v této kryptě, která nebyla moje, a přece s okamžikem snu, který byl zcela můj – snem o svobodě, který se ukázal být sladší než cokoli, co mi sama svoboda kdy mohla dopřát.

Já jsem—

Klerik Naramsin
—Překladatel rady

Ledový vánek čechral stránky a nesl s sebou pach rozkládajících se kostí. Sebral stránky ze stolu a dále prozkoumal kryptu. Na protější zdi, v nejnižším výklenku, ležela látka přehozená přes něco zcela skrytého. Přiblížil se. Když Lazarus látku uchopil, roztrhala se mu v prstech jako prostěradlo utkané z pavučin . Opatrně odlepil hnijící látku a odhalil—

„Ach!“ Náhle pustil látku, jako by ho štípla. Zatajil dech a spadl na záda na podlahu. A přepadl ho mráz; srdce mu bušilo. Tělo mu projíždělo pálivé mravenčení. Před ním ležely krutě spoutané ostatky dospělého Groteska – Naramsinovy kosti. Viděl mnoho mrtvol, ale nikdy neviděl jiného Groteska. V jinak lidské lebce ležely silné tesáky. Pod mrtvolou ležely kosti křídel. Lazar zíral na sebe – větší verzi sebe sama – rozloženého a zamotaného v řetězech!

Lazar dosáhl stavu dokonalé hrůzy – onoho všepohlcujícího a krátkodobého stavu stlačeného mezi výkřikem a zkamenělým tichem. Kdyby nebyl až příliš živý, jeho srdce by volalo ke Smrti, aby ho utišila.

Vyskočil na nohy a s Naramsinovými svitky vyběhl z krypty. Vyletěl tunelem Benion, proběhl otvorem ve falešné zdi a skočil mezi roztroušené kameny. V mžiku se ocitl zpět uvnitř neposkvrněných a známých zdí svých komnat.

schovával se pod příkrývkami. V přetrvávajícím tichu mu srdce bušilo s myslí. Spěšně nacpal svitky mezi záhyby rohože, zkontroloval si tkaničky kapuce a zabořil se hluboko do postele. Cítil se špinavý - uvnitř poskvřený. Toužil po nevinných snech - po čemkoli, jen ne po hrůzné představě vlastních spoutaných ostatků. Nikdy se necítil tak sám - tak ohrožený - ba dokonce tak smrtelně vyděšený.

Bušení jeho srdce a muka jeho mysli ho společně uvrhly do zvrácené noční můry - ne tolik hrůzy, jako spíše slábnoucího příliš nabitého duševního stavu. V tom snu zjistil, že jeho nahé já běží po točitém schodišti k vyšším vstupním dveřím katakomb. Řítil se ke svobodě - toužil se osvobodit z tunelů - z hroutících se zdí smrti. Každý úder jeho srdce byl dalším vystoupaným schodem, ale čím rychleji stoupal, tím výš vchod před ním utíkal - tyčil se v dálce. Schody následovaly za schody - a možná ještě další schody.

dost na to, aby vystoupali až do nebes. A po celou tu plíživou noc, jakkoli se zdála věčná, se ten hrozný sen opakoval znovu a znovu - Tump- tump-tump-tum!
Tump-tump-tum-tum!

~*~

Karmínová záře prvního světla se rozlila po opatství Gardiens. Přesto, s mnichy a panoši zavřenými v ubytovnách a ranními bohoslužbami odloženými, ležel šerý areál opatství stejně bez života jako Naramsinova krypta. I tak ve většině ubytoven klečel kněz u u nohou své prkenné postele a modlil se za bezbolestnou proměnu. V jiných se v kamenných rámech úzkých oken mihaly stíny netrpělivosti a vrhaly zvědavé pohledy na dvůr. Vznášela se v něm atmosféra neklidu - napětí.

Mnich Ivan se opíral o okno své cely a díval se dolů na přízračné roucho, které se táhlo přes nádvoří. Zahlédl záblesk vycházejícího slunce a zabořil prsty do okenního rámu. Dole začal rituál, když opat Vonig doprovázel tři statné kněze do lázni.

Jakmile byli uvnitř, opat nařídil svým mnichům: „Vy - zavřete dveře a zaujměte své místo...“ „k oknu. Vy dva - přineste tu věc. A dávejte si pozor na její zuby!“ Opat rázně zamířil ke kamennému stolu nejbližší východní stěně. Vršek stolu ležel černý jako uhel, viditelně ohořelý mnoha předchozími požáry. Dva mniši společně zmizeli v šeru lázni, zatímco třetí obešel opata a nahlížel svislou škvírou mezi zavřenými okenními lamelami, které směřovaly k úsvitu.

Šukání, sténání a syčení svědčily o boji v zadní části lázní.

„Pozor!“ zařval Vonig. Vytáhl z roucha malou lahvičku a rozlil ji po stole. Zamumlal modlitbu.

Dva statní mniši se vrátili s Groteskní a vedli ji ven, zatímco se s nimi bránila.

„Slunce osvítilo zeď, opate!“ zvolal kněz u okna.

Vonigová přikývla a stále něco mumlala. Mniši ji odtáhli ke stolu, zatímco Vonigová recitoval z jeho rukopisu; „Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum; adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua in terra —“

Groteskní se opřela nohama o okraj stolu a bojovala se svými vězňiteli.

když na ně volala: „Baut! Eca am sha tular!“

Opat kontroval a pokračoval: "— in terra sicut in caelo. Panem nostrum cotidianum da nobis hodie—"

Zasyčela na mnichy a zmítavě se držela dál od stolu. Kněží jí plácli kolem zápěstí a kotníků koženými pouty. Zatrhli pouta, čímž ji ztratili rovnováhu, a pak ji přetáhli přes desku stolu, přičemž jim křídla pleskala do obličeje. Mniši se usadili po obou stranách stolu a každý držel dva popruhy, kterými jí připoutávala ruce a nohy ke kamenné desce. Boj skončil;

Nemohla se osvobodit. Seděla na pokrčených kolenou a mohla jen zírat na opata.

Vonig překulil očima napsaná slova. "—et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos—"

Groteskní ho přerušila tichou, dívčí prosbou. „Šat na cawt - hmm? Cawt?“

Vonig odvrátil pozornost a krátce vzhlédl od své kolébky. Spatřil v ní jemnou, ale strašlivě zdrcenou tvář - zahlédl dokonce i shromažďující se slzy, které se třpytily v úchvatných modrých očích. A jasně si všiml, jako by poprvé, že vypadá nápadně lidštěji než kterákoli groteskní postava, kterou kdy viděl - za celou dobu svého života. Zcela jasně, kromě křídel a uší, mohla vypadat jako pouhá chudá a vyděšená dívka, uvězněná v poutech dvojice statných a zamračených kněží.

Vonig odtrhl svůj znepokojený pohled a pokračoval: „—et nos dimittimus—“ Vonig se zarazil ve slovech. Odkášlal si. „—et nos dimittimus debitoribus nostris—“ Hlas se mu znovu zachvěl. Přerušil svůj výklad, otočil se a zavolal na kněze přes lázeňský dům: „Odkryjte to prokleté okno! Udělejte to hned!“

Oba mniši se opřeli o svá lana. Zasyčela na ně. Druhý kněz se chytil dřevěných okenic, ale zaváhal. S grimasou se ohlédl zpět na Groteskní, když Vonig zahlédl slzy, které se mu derou do očí.

„Skončete s tím, mnichu!“ napomenul ho Vonig. Kněz okamžitě otevřel okenice.

a paprsky slunečního světla zalévaly lázeňský dům.

„Písk!“ Pronikavý výkřik se nesl nad pozemkem opatství. Z okna lázní se vyvalil oblak popela .

Dveře lázní se rozlétly a z kouřem naplněného vchodu se spěšně vypoťcel kašlající Vonig, třel si oči a spěchal do své pracovny. Zbývající mniši opustili budovu a nesli mezi sebou kamennou sochu dalšího Groteskního – dalšího sluncem zabitého Elja s roztaženými křídly – jehož postoj ztuhl v kleče a vzhůru obrácená tvář odhalovala žulový výraz naprosté agónie.

Na druhé straně nádvoří se v úzkém rámu okna koleje ve druhém patře zrcadlil vysoký kněz s pramínkem stříbrných vlasů, plačící s rukou přes ústa. Vedle střechy koleje se na mnichy a jejich sochu upíral další pár očí: korálkové černé koule zářícího havrana sedícího na vrcholu švestky na nádvoří. S úctou sledoval, jak tři mniši odnášejí nejnovější Gardiens Grotesque – poslední Gardiensův „dar“ , který měl být doručen klášteru Canello ve střední Itálii k umístění na vrcholu katedrální římsy.

~*~

Ivan prošel vchodem do katakomb. Sešel po schodech, když narazil na Lazara, který stál s zapálenou pochodní v ruce a vrtěl se.

Ivan se zastavil na schodech. „Lazare?“

„Pane mnichu, musím vám něco říct. Stalo se to včera večer.“

„Co se stalo?“ Ivan spěšně sestoupil po zbývajících schodech. „Co se stalo?“ Obešel Lazara a kamenný roh, kde zjistil, že pochodně katakomb už hoří.

„Proč jste zapálili všechny pochodně tak brzy – a ještě před mým příchodem?“

„Stala se nehoda, mnichu.“

„Vězeň?“

„Střecha se zřítila.“

„Cože? Jsi zraněný?“ Ivan ho chytil za paži, otočil ho a prohlédl si ho s naléhavostí přísného a zdrceného strážce.

„Ne, mnichu.“

„Ukaž mi to!“ Ivan vzal Lazarovu pochodně a následoval ho do Benionského tunelu, až na jeho konec. Ivan mával pochodní vysoko, procházel kameny a prohlížel si škody. Pak zahlédl zející díru ve zdi a ztuhl.

„Tunel pokračuje?“ Otočil se k Lazarovi s nevěřičně zvednutým obočím.

„Ano, mnichu.“

Ivan držel pochoděň vedle díry a její plamen se nakláněl ve sténajícím vánku.

„Zůstaň tady,“ řekl Ivan a prolézal prohlubní.

„Přesto jsem už...“ Lazarus se zarazil.

Ivan se na něj podíval: „Byl jsi tu?“

„Ano, mnichu, ale—“

„Pak si o tvé neposlušnosti probereme později.“

Lazar sklonil hlavu. Jakmile prolezl dírou, Ivan se na něj podíval. „No tak, pojď.“

„Tak tedy – když už cestu znáš.“

Lazar skočil za ním.

Zatímco Ivan osvětloval každou z prázdných krypt, Lazar ho těsně následoval. Chlapec ale ustoupil, když se Ivan blížil k poslední kryptě.

„Mnichu, jsou tam ... jsou tam kosti,“ připustil Lazarus a ukázal na otevřené dveře, jejichž vchod byl poházený kameny.

Ivan vešel dovnitř, ale Lazar zůstal tam, kde stál. Nastražil uši pod kapucí. Slyšel, jak Ivan uvolnil shnilou látku – slyšel, jak se Ivan zarazil – slyšel vleklé ticho, které následovalo, a když Ivan vyšel z krypty, Lazar si ve světle pochodně prohlížel jeho tvář. Ivan byl bledý a znuděný, ale nic neřekl. Jen zíral na podlahu mezi sebou a Lazarem, jako by byl ztracen v myšlenkách.

Lazar prolomil ticho. „Mnichu, je jako já. Viděl jsi? A nosí řetězy.“

Ivan spěšně prošel kolem Lazara. „Musíme jít. Hned!“ Ani jednou se neohlédl.

„Pane mnichu, proč je tam uvnitř?“ zeptal se Lazarus a spěšně se za něj vrátil.

„Čekal jsem, že zůstaneš v posteli. Neříkej ani slovo o tom, co jsi viděl. Už žádné otázky.“

Chlapec v jeho ostrém jazyku rozeznal hněv.

„Odpustte mi, mnichu.“ Lazar zrychlil krok, aby se přizpůsobil Ivanovu rychlému a stálému kroku.

Poté, co opustili nově objevenou část tunelu, Ivan požádal Lazara, aby mu pomohl utěsnit díru dřívě spadlými kameny. Lazar mu přinesl zednickou lžici a doplnil vědra s čerstvou maltou a vodou. Nakonec, když si Ivan byl jistý, že žádný jiný mnich by netušil, že zeď je falešná, nařídil Lazarovi, aby se vrátil do svého pokoje, a přikázal mu, aby tam zůstal.

Ivan si byl dobře vědom toho, že obnova Benionského tunelu musí zahrnovat i vybudování nová zeď proti nově nalezené falešné zdi. Pokud jeho kolegové kněží objevili

zbytky Groteskního muzea – v následném chaosu fám a rozruchu, který by z jeho objevů nevyhnutelně vyplynul – pak by se nepřiměřená pozornost mohla upřít přímo na Lazara. Nikdo se to nesmí dozvědět, pochopil a přemýšlel o plánech na rekonstrukci, zatímco kráčel z katakomb směrem k opatově kanceláři. Koneckonců, stáří Benionského tunelu nebylo žádným tajemstvím. Už dávno varoval opata Voniga před jeho případným zřícením a v jeho dávné zralosti byl tento okamžik jen otázkou času.

~*~

Pozemek opatství se hemžil mnichy a chlapci s korunami oholených nohou. V dálce zazvonil zvon hlavní brány. Konečně se přes nádvoří rozběhl panoš v rouchu. Jako Lazar – jako duch z pytloviny – měl chlapec na hlavě masku s vyříznutými očními otvory. Hlavu mu zakrývala celá kapuce. Proletěl kolem mnicha, který ho vynadal. „Miguale!“

Běh?”

Chlapec zpomalil na svižný krok. Na vzdáleném konci opatství se zastavil před mnichem Gratem a uklonil se. Kněz si ho všiml. „Miguale, máš roztrhanou masku vedle oka.“ díru. Požádej bratra Ivana, aby ji zašil, nebo vyrob novou.“

„Bratr Ivan už šije na-na-novou masku. Bratře, já-mluvím?“ Chlapcova nezřetelná slova naznačovala těžkou deformaci úst skrytou pod roztrhanou maskou.

„Tak s tím pryč.“

„Vojáci u — u brány! Z Avignonu! Kočár s nimi — a v něm kněz! Rudé rá-rá- roucho,“ vykřikl zeman.

„Co to nosí na hlavě, chlapče?“ zeptal se Grate, náhle zaskočený.

„Bílou čepici má kolem uší. Další na klíně – je velká. Červený klobouk.“

„Co to ve jménu svatého...“ nařídil Grate chlapci. „Poslouchejte mě! Oznamte opatovi, že z Avignonu přijel kardinál! A teď pryč!“

Chlapec se uklonil a rázně odešel, když ho Grate vynadal. „Miguale! Utíkej!“ Panoš se rozběhl a zabořil se za roh.

Cinkání zvonku pokračovalo, když Grate kráčel k hlavnímu vchodu. Před branou zahlédl vysokého vojáka s kudrnatými černými vlasy po ramena, řídkým knírem, kozí bradkou a nefritově zelenýma očima. Těžká jizva zvrásňovala tvář jeho přísné a bitvou zocelené tváře. Grate otevřel branku a doširoka ji otevřel. Voják si plivl na zem a obešel ho. Při průchodu na něj vrhl chladný pohled a zabručel: „Bud' potřebuješ větší zvon, nebo větší uši.“

Grate se zamračil a díval se dolů na Bourneovy sliny. Pak spatřil kardinála Blasiho, jak vystupuje z kočáru. Blasi přistoupil ke Grateovi a nasadil si klobouk se širokou krepkou na ďábelské oči. Grate se usmál, uklonil se a políbil Blasiho nataženou, bezvládnou ruku.

Mnich se při slovech uklonil. „Vaše Eminence, opatství Gardiens je skutečně poctěno.“

„A kdo byste mohl být?“

Grate vstal. „Mnich Maurice Grate, Vaše Eminence – správce hostů a dozorce návštěv.“

„Dobrá tedy, bratře Grate. Doprovodte mě k opatovi.“ Mnich se otočil a Blasi ho následoval. Kapitán se postavil vedle něj a mávl čtyřem svým mužům, aby ho následovali. Promluvil: „Mám tu dvě stě mužů, čtrnáct koní a šest zásobovacích vozů. Potřebuji se o ně postarat.“

Grate okamžitě pokynul chlapci-knězu, aby šel vedle něj. „Jdi do stájí a řekni bratru Festoneauovi, že máme hosty – čtrnáct koní, kteří přímo potřebují pozornost.“ Chlapec naklonil oholenou hlavu a zmizel.

Grate oslovil Blasiho. „Možná máte vy a vaši muži hlad? Pokud si to přejete, můžeme okamžitě otevřít refektář a kuchyně?“

„Ať to tak bude,“ štěkl Blasi.

Grate pokračoval: „A vaše skupina zůstane večer, Vaše Eminence?“

„Několik dní.“

Grate se zarazil. „Dny, Vaše Eminence? Našemu opatství chybí zásoby pro tolik mužů!“

Blasi ho pobídl. „Podrobnosti probereme v pravý čas, mnichu. Nejprve opat.“

Na druhé straně nádvoří mniši a panoši zírali na průvod – všichni návštěvníci byli cizinci. Blasi jim nevěnoval pozornost, přesto si Bourne každého zkoumavě prohlížel. Jeho oči pozorovaly žádná zdvořilost – padali všude kolem, měřili, hodnotili. Skupina vstoupila do budovy a Bourne luskl prsty vedle dveří. Dva vojáci se za ním schovali a postavili se do pozoru před dveřmi. Grate vedl Blasiho chodbou do opatovy pracovny. Lehce zaklepal na dveře.

Zvenku se ozval drsný hlas: „Vstupte!“ Bourne znovu luskl prsty a jeho vojáci odpověděli; obešli dveře a postavili se do pozoru. Grate, Blasi a Bourne vešli do pracovny a spatřili opata Voniga, jak k nim sedí zády a čelí polici s knihami. Vonig se pomalu otočil, plně soustředěný na otevřenou knihu, kterou držel v ruce. Konečně vzhlédl, náhle ohromený, když ve své kanceláři uviděl kardinála. S úctou se uklonil. „Vaše Eminence.“

„Opate,“ odpověděl Blasi stejným způsobem.

Grate ho přerušil. „Opate Vonigu, Jeho Eminence, kardinál – ehm –“

„Kardinál Masson,“ Blasi pomohl Grateovi s představením – použil přitom úplně stejnou přezdívku.

„Massona“ při získání neoprávněného přístupu k apokryfům.
Grate pokračoval v úvodu a podával Blasimu ruku; „Jeho Eminence, kardinál Masson, přijel z Avignonu, aby poctil naše opatství.“

„To bude vše, bratře Grate.“ Vonig ho propustil a vrátil knihu na polici.

Grate se uklonil a odešel. „Bohužel přináším špatné zprávy – od Jeho Svatosti. Víte, že vaši kardinálové z Vyšší rady, Basiliste a Lean, mezitím zemřeli?“

„Dozvěděl jsem se to z nedávné korespondence,“ připustil Vonig. Bourne si prohlédl místnost. Blasi nasadil příjemný výraz. „Přesto někdy v temnotě zoufalství objevíme záblesk slibu. Opat, s ohledem na to přináším i já dobrou zprávu.“

„Aha?“ usmál se Vonig.

„Byl jste jmenován do Nejvyšší rady Apokryfů. Vaše oddaná služba Radě vám vynesla značnou přízeň v očích Jeho Svatosti. Očekává vás v Avignonu.“

Opat se zbavil úsměvu. „Horní rada? Já jsem jen biskup. Členy vrchní rady jsou jen kardinálové.“

Blasi tápal po slovech, prudce se vzpamatoval a pronesl: „Ať je to jakkoli, vy a opat dolní rady v Itálii jste nyní povýšeni do horní rady.“

„Domingusi?“

„Vskutku, opat Domingus z Cancelli. Jeho Svatost vás oba bez prodlení předvolala do papežského paláce.“

„A co opatství? Kdo bude dohlížet na...“

Blasi ho přerušil mávnutím ruky a uklidňujícím tónem v hlase. „Jeho Svatost si je plně vědoma toho, co střeží. To je právě důvod mé přítomnosti. To je také důvod pro silný doprovod.

Opatství je v naprostém bezpečí. Jeho Svatost mi pověřila, abych sloužil jako prozatímní opat tohoto opatství, dokud nebude moci jmenovat vhodného náhradníka. Další kardinál s doprovodem je na cestě do italského kláštera Cancelli a bude tam sloužit jako prozatímní opat, dokud nebude nalezen vhodný nástupce.“

Blasi si položil ruce na bedra a usmál se. „Opatě Vonigu, chválím vás za vaše jmenování do Vyšší rady a dovoluji si dodat, že vaše léta oddané služby apokryfům jsou vskutku pozoruhodná.“

Opat Vonig vycítil, že něco není v pořádku. Před smrtí kardinála Leana mu kardinál poslal dopis. Kardinál mu sdělil, že papež Klement si stále není vědom důvěrného účelu apokryfního koncilu – ani role jeho dvou klášterů – ani očekávaných povinností papeže jako jeho oficiální hlavy.

Vonig se zeptal Blasiho. „Eminence Massone, jelikož neexistuje žádná Vyšší rada?“

jmenování od smrti Jeho Eminence kardinála Leana, jak se Jeho Svatost dozvěděla o záležitostech týkajících se apokryfů?"

„Jeho Svatost od té doby prohlédla záznamy z archivů apokryfů,“ namítl Blasi.

„Přesto požár zničil jeho záznamy. Jak by Jeho Svatost mohla nahlédnout do záznamů, které byly předtím spáleny?“

„Možná neshořelo všechno; nemám hotovou odpověď. Nicméně byste se Jeho Svatosti mohl na takové podrobnosti zeptat – až ho navštívíte.“

Vonig přimhouřil oči. „Jestli dovolíte, Vaše Eminence, mohu si prohlédnout jmenovací příkazy Jeho Svatosti?“

„To jistě můžete, opate.“ Blasi vytáhl z roucha dopis.

Opat otevřel voskovou pečeť dopisu a přečetl si rozkazy – rozkazy podepsané papežem Klementem.

Vonig dopis znovu složil a prozkoumal obě poloviny voskové pečeti. „Proč na ní není otisk insignií Jeho Svatosti?“

Blasi dokument obhajoval: „Jak dobře víte, povaha koncilu je tajná.“

Jeho Svatost trvá na tom, že oba apokryfní kláštery budou spravovat pouze kardinálové. S jakýmikoli problémy, které by vás mohly trápit, se na Něho musíte obrátit. A on vás očekává, a to okamžitě.“

Vonig se podíval na Bournea. Zelené oči ho opětovaly. Vonig se Blasimu se sevřenou hrudí přiznal:

„Nemohu sloužit jako člen vyšší rady. Jsem starý a unavený; mé dny jsou sečteny.“

„Pak musíte Jeho Svatost informovat o svém stavu, opate. Já jen doručuji jeho předvolání.“

„Nemohu sloužit—“

Blasi ho přerušil. „Zámek Mallow v Avignonu na vás čeká. Bude to vaše nové sídlo. Máte čas do zítřka, abyste si vyzvedli své věci. Kapitán se postará o to, aby vaše osobní věci byly řádně uloženy. A vy byste si mohl domluvit schůzku s místními mnichy, abyste jim sdělil svou dobrou zprávu a představil mě jako nového opata.“

„Udělám to, Vaše Eminence.“

„Opat, předpokládám, že nejste s rozhodnutím Jeho Svatosti spokojený.“

Vonig vyjádřil zklamání. „V mých letech člověk často přemýšlí o smrti. Mám v katakombách kryptu – obávám se, že ji nikdy nepoužiji.“

„Podrobnosti o vaší smrti lze zařídit, opate. Nejprve se musíte hlásit Jeho Svatosti. Já zůstanu v pokoji pro hosty, zatímco vy zůstanete opatem. Postaráte se o to.“
že je o strážce a koně postaráno?“

„Udělám to. Možná bych vám mohl přidělit doprovod k—“

Blasi ho přerušil. „Sám si cestu najdu, opate.“

„Vskutku, Vaše Eminence.“ Vonig se uklonil, když Blasi s Bournem odcházel z pracovny. Vonig se otočil k oknu a prázdně zíral, falešný dopis se mu v chabé ruce škubal. Přemýšlel o Ivanovi a o tom znetvořeném chlapci Lazarovi; přemýšlel o kryptě, kterou si objednal, vykopat a vyhradil pro sebe; a s největší pravděpodobností, jak usoudil, se jeho ostatky nikdy nevrátí do milovaného opatství, kterému tak dlouho sloužil.

Vonig se zamkl ve své kanceláři. Blasi se seznámil s pozemkem a zařízením. Kapitán Bourne pročešával opatství s vojáky a rozmístil strážce na místech, která považoval za klíčová. S příchodem noci kapitán proměnil opatství v to, co se jevilo jako neproniknutelná pevnost – žádná cesta dovnitř, žádná cesta ven; a na každém rohu stál ostražitý voják .

Následujícího rána, hned po bohoslužbách, opat Vonig uklidnil své znepokojené mnichy a informoval je o svém převelení do Avignonu. V poledne nastoupil do kočáru a jezdcí ho odvedli pryč. Blasi se pohyboval s rozvážným spěchem. Nový opat svolal schůzi pouze starších mnichů opatství – pouze těch, kteří věděli o existenci Vrata a o skutečném účelu opatství jako jeho strážce. Důvod pro svolání schůze byl jednoduchý: rozpitvat shromáždění mnichů nižší rady, podobně jako to bylo standardní praxí jakékoli církevní inkvizice. A jakožto kolejní kardinál se Blasi docela dobře vyznal v umění lovu čarodějnic. Věděl , že metoda jakékoli inkvizice byla rigidní a nekomplikovaná: uspořádat shromáždění, zavést absolutní autoritu, požadovat doznání provinění a poté rozdělit masy svědectvími jedněch proti druhým.

Na svém svolaném shromáždění starších mnichů Blasi nařídil každému knězi, aby sepsal dopis a doručil mu ho do setmění. V něm očekával tři věci. Zaprvé, kněží měli vyjmenovat všechna zařízení a postupy opatství, které by se daly vylepšit. Ačkoliv Blasi k navrhovaným vylepšením nepřistupoval, seznam dobře posloužil k odvedení pozornosti mnichů od následujících dvou seznamů, které byly pro jeho trik a samotné důvody inkvizice klíčové . Druhým Blasiho očekáváním bylo, aby kněží podali usvědčující svědectví o svých kolezích kněžích tím, že vypíší veškeré svědecké chování, které by se mohlo zdát „nehodné“ pro mnicha. Za třetí a nakonec Blasi očekával, že si sepíší osobní doznání k proviněním. Informoval mnichy, že všechna písemná doznání zůstávají důvěrná.

Pobouření starší bratři nemohli dělat nic víc, než vyhovět. Blasiho cvičení však

Jakkoli drsné se to mohlo zdát, ukázalo se jako velmi účinné v tom, že podobně jako očekávané výsledky mlátičky obilí oddělilo zrno od plev – dobré semeno od špatného. Po odstranění těchto dobrých a čestných mnichů se vynořilo pouze sedm kněží pochybného chování. Z těchto sedmi Blasi vyškrtl bratra Odina ze seznamu – netoužil mít, jak sám považoval, „obézního opilce“.

účastnil se otevření Gatestone. Blasi také přeškrtl jedno italské jméno, protože si přál, aby se na, jak usoudil, francouzské věci podíleli pouze Francouzi. Zůstalo tedy pouze pět mnichů.

Blasi si jednoho po druhém a v soukromí svolal pět mnichů do opatovy pracovny. Každému z nich zopakoval stejný příběh: že má společný rozkaz papeže Klementa Svátého stolce a francouzského krále Filipa použít Královský hrad jako zbraň proti Angličanům . Na závěr se každého mnicha zeptal, zda by mu nebyl ochoten pomoci vyhnat Angličany z Kres.

Z pěti mnichů na seznamu souhlasili Clodius a Greville, že Blasimu pomohou s Bránovým kamenem, nicméně důrazně naznačili přeřazení povinností jako odpovídající kompenzaci – jako potenciální dozorcí katakomb opatství. Přáli si pozice Ivana a Odina. Blasi s jejich přeřazením souhlasil až poté, co mu pomohou s Bránovým kamenem. Ze tří zbývajících mnichů nebyl mnich Grate tak ochotný poskytnout svou pomoc; Blasi ho však pošťouchnutím a přimhouřeným pohledem a hrozbou náhle přesvědčil. Zbývajících dva mniši Blasimu otevřeně odmítli pomoci a varovali ho před pravděpodobnými hroznými následky za narušení Bránového kamene. Blasi vyjádřil zklamání nad jejich neochotou a propustil je z pracovny – jen aby diskrétně kývl na kapitána Bournea, který stál hned za otevřenými dveřmi. Bourne proto oba mnichy doprovodil na venkov, aby si k nim odpočinuli.

Opat Vonig, s rty trvale zalepenými špínou.

Blasi měl pozoruhodný pocit, jako by dokázal zdánlivě nemožné.

S pouhými třemi životy získal kontrolu nad opatstvím Gardiens a jeho střeženým Gatestone a zajistil si na pomoc tři starší mnichy, přičemž své úmysly celou dobu tajil.

V následujících dnech se Blasi uzavřel do opatovy pracovny a studoval dlouho střežené opatské rukopisy, vytrhané stránky, které vyňal z archivu apokryfů , a schémata katedrály opatství . Ačkoli byl Blasi pohlcen svým větším posláním vyhnat Angličany z Francie, dohlížel na to, aby místní mniši a panoši pokračovali ve svých rutinách, i když se přizpůsobovali Bourneově stále se zpřisňující pevnosti-

jako atmosféra.

~*~

Za opatskými stájemi stál v tiché meditaci mnich s koženým obličejem. Mnoho let jakožto dozorce stájí ztvrdlo jeho vzhled. Nebýt jeho kněžského roucha, mohl by vypadat jako obyčejný farmář. Z jeho řídkých hnědých vlasů zbylo jen málo a temeno hlavy mu leželo pokryto hnědými skvrnami, které svědčily o jeho mnoha horkých létech strávených venkovními pracemi. Mnich Festoneau byl starší mnich a člen nižší rady. Stáje a koně spadali do jeho péče, stejně jako kněží z opatství, kteří rozváželi poštu mezi opatstvím Gardiens a poštovní ústřednou ve městě Orleans.

S kovářskými rukama na úzkých, v róbách oděných bocích Festoneau sledoval, jak ubývající a nezdravě vypadající slunce mizí za tvrdou tmavou linií obzoru. Nad hlavou mu umírající paprsky denního světla zalévaly vysoké mraky v barevných odstínech, které se dohromady zdály být mihotavé jako nebeský oheň. V chladném vzduchu soumraku prolomilo ticho dunění koně. Festoneau spustil ruce, zafuněl a rázně vykročil k přední části stájí – očekával, že mu několik hodin před setměním dorazí pošta.

Když kněz zabočil za roh budovy, uviděl postavu v rouchu s lucernou v ruce. vysoko, jak se blížila ke stájím severní branou opatství. Když se blížila k Festoneau, silueta zvolala: „Kde se drží rozvoz pošty?“ Festoneau odpověděl svou vlastní otázkou: „Viděl jste mého poslíčka?“ „Vskutku – už dávno – u přední brány s mnichem Gratem a chlapcem z Migualu. Pochopil jsem...“ už by měl být ve stájích.“

Festoneau zahlédl stín poblíž průčelí opatství, jehož vzdálenost se rychle zkracovala za zvuku cválajících kopyt.

„Vojáci jsou všude,“ stěžoval si stinný mnich a sklonil lucernu. Zastavil se vedle Festoneaua a čelil blížícímu se duchovnímu chlapci. „Drželi mě u brány strašně dlouho. Říkám to teď, Festoneau – v tomhle dění je víc, než se na první pohled zdá. Které opatství potřebuje armádu, aby řídilo jeho dobré úmysly?“

Festoneau si založil ruce v bok a přimhouřeným pohledem pohlédl na svého cválajícího panoše.

Posel zastavil svého koně. Festoneau se chopil uzdy, když mladík s oholenou hlavou sesedl. „Teď se musím ve tmě postarat o svého koně! Okamžitě mi vysvětlíš své zpoždění!“ vynadal mu Festoneau.

Zeman se uklonil a přiznal: „Odpustte mi, mnichu. Postarám se o koně, mnichu,“

„Kdybyste si to přáli. Nechal jsem poštovní váček blízko hlavní brány. Musel jsem ho hledat.“

„Půl dne?“ zeptal se Festoneau a vedl koně do stájí. Pak se zastavil a otočil. „Proč si na mě stěžuje? Zase jsi na ní tak silně jezdil, chlapče?“

Posel se znovu uklonil. „Odpusťte mi, mnichu. Usoudil jsem, že je nejlepší dorazit před setměním – jak byste asi očekával můj návrat. Z Orleansu jsem odjel pozdě odpoledne, protože i posel z Avignonu dorazil pozdě. Přesto jsem koně u přední brány napojil.“

A v Orleansu ji krmili jen lehce.“

„Rozumím.“ Festoneau plácl otěžemi koně o sloupek. Druhý mnich zvedl lucernu pro lepší osvětlení. Festoneau pokračoval: „Co se týče tvého zpoždění, předpokládám, že...“ aby se mi hlásil za svítání. Je na místě důkladné vyčištění stájí.“

„Udělám to, mnichu.“

Festoneau zatáhl za otěže a poplácal koně po boku. Pak povolila popruhy kožené kroužkové brašny, stáhla ji z koně a podala brašnu druhému mnichovi. „Tady máš kroužky; půjč mi svou lucernu.“ Vyměnili si ruce.

Festoneau se odvrátil a zvedl lucernu k vysokému háku na sloupu.

„Potřebujete ode mě ještě něco, mnichu?“ zeptal se posel.

„Ano,“ odpověděl kněz a napínal se, zaneprázdněný lucernou.

„Mám to!“ stěžoval si druhý mnich. „Co to děláš? Počkej!“

Festoneau se otočil a spatřil vojáka, jak si přehazuje poštovní vak přes rameno a vychází ze stájí s brašnou. Odpověděl: „Mé rozkazy se vás netýkají, knězi – jde jen o poštovní korespondenci.“

Festoneau a jeho panoš sledovali, jak mnich vyběhl ze stájí a volal za sebou vojáku, „Rozkaz od koho? Přiveďte to zpátky! Počkejte!“

Festoneau zavolal posla kývnutím ruky. Zvedl kopyta.

svého oře, prohlížel si zdraví každého z nich a šeptal svému panošovi: „Poslouchej mě pozorně. Mám pro tebe ještě jeden úkol. Očekávám, že se dnes večer schováš ve stáji – na půdě nahoře. Neprozrazuj se strážím. Do Avignonu odjedeš před svítáním.“

„Vskutku, mnichu.“

„Doručíte Jeho Svatosti velmi důležitý dopis, který vyžaduje jeho okamžitou odpověď. Za každou cenu zůstanete v jeho kanceláři, dokud si ho nepřečte. Udělejte, co je potřeba, ale dávejte si před ním pozor na své místo. Chápete mě?“

„Ano, mnichu – ať už to bude potřeba cokoli, a s náležitou úctou.“ Mladík se lehce uklonil.

„A neočekávám, že se vrátíte bez odpovědi, ať už psané nebo ústní.“

„Dobře,“ řekl Festoneau. „Vrátím se ráno a očekávám, že budete připraveni jet jako...“

vítr. Tentokrát pojeděš na oři opata Voniga .“
Posel se usmál, protože znal pověst hřebce.
„Tak jděte nahoru.“ Kněz pokynul svému panoši, aby vystoupil na trámy, pak vzal lucernu a vydal se zpět k severní bráně opatství.

Noc se chýlila k odchodu a většina mnichů a panošů v opatské koleji se od té doby uchýlila k večernímu odpočinku. V Festoneauových komnatách však olejová lampa osvětlovala malebný stůl, na kterém ležel pergamen adresovaný Jeho Svatosti. Festoneau se podepsal, vložil brk do kalamáře a inkoust vysušil foukáním. Přečetl si dopis, který podrobně popisoval události od Blasiho příjezdu do Gardiens. Cíl dopisu byl jasný: zeptat se papeže Klementa, zda jmenoval náhradou za opata Voniga kardinála z Avignonu. Přiznal se Klementovi, že se obává nejhoršího: že osoby mimo koncil mohly zjistit existenci „relikvie“, kterou opatství střeží. Festoneau dopis opatrně složil. Nad olejovou lampou nahřál nůž a uřízl roh bloku vosku, než dopis zapečetil roztaveným chomáčem. Pečeť vysušil foukáním.

Náhle olejová lampa zablikala. Dopis v jeho ruce se zachvěl. Místnost jako by naplnil studený vzduch. Festoneau se podíval, aby se ujistil, že je okno pevně zavřené. V nepřírodném Zchladl, zakašlal a uviděl nepopiratelnou mlhu v dechu. Kněz vyskočil od stolu, otočil se a hledal v temných koutech své komnaty – Ji.

V vzdáleném rohu však našel jen stojící siluetu. Ustoupil stranou, aby olejová lampa mohla vrhat své paprsky a odhalit stinnou postavu. Jeho kosti se roztavily; hrůza ho pohltila, jako by ho zaplavila řeka hořícího dehtu. Duch kamene stál před ním, zcela nahý, s lesklými černými očima, dlouhými vlasy a úsměvem na jeho pružnou duši. Kněz ji znal, stejně jako ji znali všichni mniši v opatství: strašidelný démon a smilník starý staletí – vládnoucí královna Sukubů a

zlověstný mateřský zdroj všech groteskních postav, které lemovaly terasy opatské katedrály.

„Ne!“ Festoneau si strčil dopis za záda.

„Nuže, svatý muži. Nepotěšil jsem tě snad tak moc?“ zpíval Lucifael ve sboru tisíce žen.

„Prosím vás – sbohem.“

„Ale já nemůžu, pane,“ ušklíbla se.

„Odevzdal jsem se – Bohu,“ blábolil Festoneau. Stejně jako mnoho mnichů z opatství, i Festoneau měl na vrcholu katedrály svou vlastní okřídlenou sochu, instalovanou před mnoha lety.

„Tak tomu říkáš? Bůh?“ zeptala se ho sarkasticky, když se k němu přiblížila.

„Je tvůj Pán a Král. Jdi pryč, Ženo-přízrak!“

Lucifael se před ním zastavila, sepjala ruce za zády a poněkud nevinně se

zeptala: „Co je to za list, který se mi snažíš schovat, Festoneau?“

Kněz stál jako zkamenělý a třásl se. „Ve jménu Boha opusťte Jeho posvátnou zemi.“

Naklonila se kolem něj, jako by ji zajímal skrytý dopis, a Festoneau ho našel a zíral na její plná ňadra, která se zavěšovala ve světle lampy.

„Líbí se vám, můj pane? Líbí se vám?“ zeptala se svůdným šepotem, aniž by vzhlédla.

Festoneau odtrhl zrak. „Zmiz, ďábelská nevěstko, ve jménu všeho svatého a posvátného!“

Vstala a zeptala se: „Zmizet? Píšeš dopis, který mě volá, a pak si přeješ, abych

odešla?“ Po jejích rtech se mihl stydlivý úsměv a dopis vzplanul plameny.

Odtáhl ruce a papír se vznášel na podlahu jako čtverec křehkého popela.

„Bylo to tak odpudivé, nebo hrozné?“ zeptala se a volně mu položila ruce na ramena. Vyprostil se a běžel ke dveřím – ale dveře se neotevřely. Udeřil do nich pěstí a pokusil se křičet, když mávla prstem s černými nehty a jeho hrdlo ztichlo. Znovu zabušil na dveře, ale místností se neroznesl ani zvuk.

„Uplynulo mnoho let od chvíle, kdy jsi naposledy okusil maso – a mě. I teď vím, jak pálí tvé bedra; přesto tě zachráním před bolestí touhy. Zajmi své místo na posteli, ale pamatuj si, že nebudu ležet pod tebou.“

Mávla rukou a vrátila mu jeho hlas.

„Nebudu!“ vyprskl a ustoupil do rohu mezi dveřmi a zdí.

Lehce přešla pokoj a pomohla mu z rohu, vedla ho k posteli a utěšovala ho šepotem:

„Půjč mi ještě jednou své semeno, svatý muži. Teprve potom ti přikážu odejít.“

Festoneau se odtáhl a přitiskl se zády ke zdi. Lucifael ho zahнала do kouta mezi stůl a postel. Naklonila se mu do tváře. „Stále máš ducha, můj čiperný svatý muži. A nejsem snad v tvých očích hoden?“ Uhladila mu záhyby roucha a podívala se... se k němu s úšklebkem spokojenosti.

„Nebudu. Už nikdy,“ řekl jí. V úzkém prostoru mezi jejich tvářemi se Festoneau dotkl svého čela a trupu ve znamení kříže. Lucifael se zaklonila, její černé oči se zaleskly. Chytila kněze pod bradou. V ústech se jí, když mluvila, vytvořily řezáky podobné psím. „Moje trpělivost je vyčerpávající. Žádám o vaše svolení jen od té doby, co...“

Máš v úmyslu to dát. Nezaměňuj to s volbou – já si dovoluji jen důstojnost.

Vy."

„Ale proč je pořád vyrábíš? Všechny jsou mrtvé – vystavené slunci – proměněné v kámen.“

Zasmála se. „Tisíce umírají, aby tisíce mohly žít. To je přirozenost života a...“
Smrt. Co ty víš o čemkoli jiném než o chtíči a vině?“

„Vaše grotesky jsou mrtvé! Všechny! Jsou to jen neživé sochy na vrcholu katedrály!“

Dívala se mu do očí. „Dost už planých slov, svatý muži. Půjčíš mi své semeno, nebo ne?“

„Budete stát před soudem před—“

Přerušila ho mávnutím svého černého nehtu a znovu mu ukradla hlas.
Snažil se otočit, ale nedokázal se od ní odtrhnout.

Zamračila se na něj a přimhouřila sobolí pohled. „Jak si přeješ. Zpočátku jsem tvůj souhlas nikdy nepotřebovala.“ Přejela mu prsty po tváři, aby se dostala hluboko do jeho mysli. V Kněz jednou ztuhl a zachvěl se; jeho rozšířené a slzavé oči mohly jen sledovat, jak se jeho třesoucí se ruka natahuje po voskem potřísněné čepeli na stole. „Vskutku, můj drahý svatý muži,“ Lucifael se koupal v hrůze, „vydáš mi, co je moje. Seber to; použij to. Jsem tvůj vyhnaný a bloudící bůh, který ti nyní velí.“

Zasmála se tolik žen najednou a její hlas se s každým slovem prohluboval o oktávy.

„Nikdy nežije démonický boží pes-nomád tak zlý, nebo dokonce—“

Náhle se Její hlava zkrivila s praskavým zvukem, když se proměnila v rozkládající se šakalí hlavu. Kolem Jejího nového čenichu chybějící části kůže odhalovaly důlky z kostí. Z Její hlavy se linul žlukolý zápach a kazil vzduch v místnosti. Pak se ho chytila za ramena, naklonila se k jeho uchu a s povzdechem zašeptala: „— jako já.“ Festoneau sledoval, jak jeho ruka zvedá nůž.

Lucifael ho pohladila po hrudi a zároveň naklonila hlavu jako zvědavý pes, když se třesoucí se čepel přiblížila ke knězi.

„Odpočívej v pokoji, svatý muži,“ utěšovala ho dusivým zápachem zvířecího dechu. „Abych tě mohla vysvobodit z palčivé bolesti člověka.“

Knot lampy dohasínal poslední kapky oleje z téměř prázdné nádoby a její plamen se nepravdělně poskakoval, jako by ho pohlcoval nějaký divoký ohnivý tanec, ve snaze se ohnat neúprosnou a obklopující temnotu a udržet se při životě.

Před opatskou kolejí a po celém nádvoří žádný voják neviděl slabou pulzující záři, která vycházela z úzkého okna kněžských komnat. Nikdo

viděl slábnoucí záři a stále se černící místnost. Žádný mnich se neprobudil z pokojného spánku. Čas se otočil a noc pomalu dohořela.

~*~

Před úsvitem se noclehárnou rozhostil záchvěv žalostného křiku a chodbou k Festoneauovým ubikacím se valila stále větší skupina vojáků a ospalých mnichů . Vtrhli do jeho cely a objevili jeho pokoj v nepořádku, s převráceným nábytkem, roztržitými osobními věcmi a roztrhaným pergamenem, který pokrýval podlahu a nábytek jako napadaný sníh. Nebyly to stovky kusů pergamenu, co donutilo mnichy utéct z místnosti stejně rychle, jako do ní vstoupili. Ani to nebyl nepořádek v místnosti, co způsobilo, že ohromení vojáci upadli do sebe. Bylo to proto, že stěny a podlaha byly tak důkladně potřísněné krví, že zápach z prostoru byl pronikavý, železný.

Před nimi seděl v protějším rohu svého pokoje vzlykající Festoneau vedle převrácené postele. postel a v klíně oděném v rouchu svíral kladívko, které leželo pokryté sraženou krví. Jeho bezvládná druhá ruka ležela ukřižovaná na rámu postele, čepel mu trčela z oteklé dlaně. Kněz spatřil dav u dveří a vyškřábal se na kolena, bušil čepelí hlouběji do dlaně a postele a křičel biblické pasáže Ježíšova

Ukřižování. Pot mu stékal z čela a jeho zasklený pohled a bělmo očí se koulely po místnosti jako rozostřený pohled vzteklého psa. Vojáci se vrhli, aby zatkli jeho paži s kladivem, a on rozdrtil obličej jednomu z nich, než stačili zachránit kněze před ním samotným. Přišpendlený a zadýchaný Festoneau se zhroutil a vojáci mu osvobodili ukřižovanou ruku.

Festoneau bohužel toho dne zemřel; a teprve po jeho smrti – během příprav na pohřeb – několik jeho spoluobčanů zjistilo, že čepel používal na více než jen

ruka. Zjevně se jim v knězově vyvinutém šílenství vykastoval; následná a důkladná soukromá prohlídka jeho komnat však nic nepřinesla. Když to Blasi zjistil, nařídil mnichům, kteří se o sebepoškození dozvěděli, aby zůstali ztišit a setřít Festoneauovo šílenství z podlahy a zdí, než zapečetit tělo zesnulého mnicha pokoj na noclehárnu na neurčito. A tak se do látky zabalený mnich Festoneau stal nejnovějším obyvatelem nádherné a zdobené krypty katakomb, která kdysi sloužila zesnulému opatovi Vonigovi; a naštěstí pro Blasiho toto strašlivé rozptýlení dobře posloužilo k odvedení pozornosti místních mnichů od zlověstnějšího záměru, který dosud skrýval.

[Konec kapitoly 5]

Toto literární dílo bylo vytvořeno výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~